

NỖI CÔ ĐƠN CỦA NGƯỜI NGHỆ SĨ (3)

(Tâm Bút)

Một chiều mưa thật lớn trong mùa hè 2016 tại Dalat, tôi và Hoàng Hà Giang đến gặp anh Phùng Kim Ngọc trong căn phòng trọ có khung cửa nhìn ra những mái nhà san sát mà chẳng chút màu xanh cây lá. Sự cô quạnh đầy đặc bao quanh người nghệ sĩ một thời nổi tiếng tài hoa khiến lòng tôi se thắt.

Trời lạnh giá. Gió thổi mạnh.

Đối diện anh, tôi không dám nhìn thẳng vào bộ dáng gầy gò mà chỉ là nhìn quanh quất. Bàn thờ bé Nga nằm ngay phía phải mép cửa ra vào; đôi mắt cô Á Hậu 18 tuổi Viện đại học Dalat trong tấm ảnh treo trên tường chiếu thẳng vào tôi cái nhìn buồn rười. Tôi cũng không dám nhìn vào đó, mà, trong trí gọi nhớ thật nhanh hai lá thư tôi và Âu Cơ viết gửi anh Ngọc nhờ bỏ vào quan tài bé Nga:

Cali, ngày 9 tháng 2.2011

Ngọc Nga thương yêu của Mẹ,

Tin buồn về con đến đột ngột làm đau lòng Mẹ và chị Âu Cơ. Con ra đi quá thẳng thốt, để lại trong tâm hồn Ba con, các anh chị và bạn bè những niềm nhớ thương thật lớn. Đồng thời cũng là một lỗ trống không bao giờ lấp đầy được trong trái tim Mẹ và chị Âu Cơ.

Nhất là chị Âu Cơ. Từ mùa hè 2002 khi con còn nhỏ cho đến bây giờ đã trở thành người thiên cổ, hẳn con cũng biết hơn ai hết rằng chị rất thương con, tình thương dịu dàng dành cho đứa em nhỏ ruột thịt. Đêm qua nhận tin con chết, chị đã nằm khóc âm thầm theo mọi kỷ niệm rất đầy từng trải qua với con những mùa nghỉ hè Dalat. Cả Mẹ nữa, tuy không sinh thành ra con nhưng được con gọi bằng Mẹ, làm sao có thể chịu nổi ý nghĩ sẽ không bao giờ còn nhìn thấy con?

Đau lòng rằng đó lại là Sự Thật.

Từ nay trong các mùa nghỉ hè VN, Mẹ và Chị Âu Cơ sẽ không còn có con đi cạnh trong các cuộc chơi thú vị... Không còn được nhìn thấy hình ảnh con tung tăng bên cạnh Chị. Dalat đã trở thành vô nghĩa trong các mùa nghỉ hè kế tiếp của Mẹ và Chị khi muôn đời đã vắng bóng hình con.

Giờ đây Mẹ và Chị đang ngồi trên nước Mỹ, cách xa nơi con đang nằm đến hàng chục vạn dặm, trái tim hướng về con trọn vẹn. Con đã ra đi... Vĩnh viễn ra đi... Nhưng hãy cứ ngủ yên trong niềm thương nhớ vô cùng của Ba con và

những người thân, bè bạn. Trên hết, hình ảnh con xinh đẹp vẫn mãi có chỗ đứng vững vàng trong trái tim Mẹ và chị Âu Cơ.

[]

***/ Thư của Âu Cơ.**

Cali, ngày 9 tháng Hai, 2011, thứ Tư,

Ngọc Nga thương yêu của chị,

Chị nhớ ngày cuối cùng ở Việt Nam trong mùa nghỉ hè năm 2008, đang ngồi ở Café Tùng, rầu rĩ và buồn bã, tự dưng nhìn lên thấy em bước vào quán, dáng cao ráo, hai hàm răng khểnh toét ra cười với chị, trong tay cầm một cái gói nho nhỏ (mà giờ đây cái vỏ bọc ngoài vẫn còn được treo trên bức tường căn phòng chị), trong đó toàn kẹo ngậm có vị dâu và nho. Không biết em sưu tầm từ lúc nào mà nhiều ghê!

Em là như vậy. Luôn luôn biết khi nào chị buồn để phải nói gì hay làm gì chính xác cho chị cười.

Cũng buổi ấy, em nói là có khi em rất thèm một ly đá chanh ở café Tùng, thèm tha thiết, nhưng không dám ra mua vì sợ những kỷ niệm của ba chị em mình đã từng đùa giỡn, tâm sự, giận hờn nhau ở đó sẽ làm cho em buồn.

Ai ngờ bây giờ chính chị lại phải đóng vai trò của em!

Nhưng không phải chỉ riêng café Tùng thôi mà còn là tất cả Dalat. Em đã từng nói là sẽ cho chị làm “con gái má hồng của thành phố sương mù”, vậy mà lúc này mới thoát nghĩ đến Dalat, chị đã không ngừng ứa nước mắt. Nghĩ rằng, nếu bước chân vào Dalat là sẽ không thể nào rời thoát được những kỷ niệm, hình bóng về em. Chị sẽ phải đi ngang Bờ Hồ và nhớ những đêm mình đi với Chú Tuyên và các anh sinh viên, bị mấy ảnh hù chuyện ma. Chị phải đi qua quán Nghệ Sĩ mà nhớ lúc ba chị em mình không đủ tiền nên vào quán chỉ kêu một ly Coca mà xin mượn đến ba cái ly để chia nhau, tâm trạng đứa nào cũng xấu hổ! Chị phải đứng ở cửa sổ khách sạn Duy Quỳnh nhớ lại những lần Mẹ đi Sài Gòn, ba tụi mình đứng ở chỗ này đợi chú Tuyên tới kêu đi uống café, những lần chúng mình cùng đếm con số các bà bụng bầu đi ngang qua, các chiếc xe đạp chạy dưới đường. Chị phải đi xuống chợ Dalat qua mấy hàng vải mà nhớ lại lúc chúng mình thật chậm bước “ngắm vải” để chọc tức các người khách đi sau.

Lá thư cuối cùng viết cho chị, em nói rằng: “Trong những mùa nghỉ hè đã qua, tuy ít đi chơi với chị nhưng em luôn cảm thấy em với chị lúc nào cũng song song như hình với bóng, có cell phone, có email, sẵn sàng nhắn tin cho nhau, lúc nào em cũng muốn biết chị đang làm gì.”

Bây giờ thì không được như vậy nữa nhưng chị không cảm thấy là đã mất em vì chị em mình có quá nhiều kỷ niệm với nhau, nhất là trong những mùa nghỉ hè ngắn ngủi được ở cạnh, mình đã sống cho nhau thật trọn vẹn, hết lòng.

Em là đứa em được chị thương yêu, là người bạn thân lâu nhất của chị. Dù sống cách biệt ở hai phương trời Đông-Tây, nhưng tình cảm mình dành cho nhau đã quá sâu đậm đến nỗi mỗi mùa nghỉ hè theo Mẹ trở về Dalat, gặp em, chị cứ tưởng như chúng mình chưa hề xa nhau!

Bây giờ cũng vậy. Em đã bỏ chị mà đi thật sự. Chị em mình không bao giờ còn được gặp nhau nữa, nhưng chắc chắn rằng chị sẽ không bao giờ quên em.

Em hãy ngủ yên đi vì em luôn có người chị này bên cạnh, ôm ấp kỷ niệm và hướng về em bằng tất cả tấm lòng nhớ thương.

Chị của em muôn đời,

Âu Cơ.

□

Chuỗi tình cảm thiết tha triu mến rớt lại chỉ còn mình anh ngồi suy ngẫm mỗi ngày theo cả hai con người (tôi và bé Nga) đã bỏ anh mà đi biệt. Nét thời gian phô bày lên anh những lần rõ rệt. Đã lâu lắm rồi, trong nhiều lần gặp lại, tôi không tìm ra được từ anh khuôn nét thanh tao của một mẫu người nghệ sĩ. Buổi chiều trong năm 2016 ấy, điều vừa nói càng thêm mạnh mẽ.

Trong căn nhà trọ, trí não tôi luân chuyển thật nhanh từ những tháng ngày nồng nàn đầu tiên trên sân khấu Nautique Nha Trang qua tới hiện tại nghìn trùng xa cách của một chiều mưa nặng hạt ở Dalat.

Anh ngồi trên giường, tay mân mê mép chiếu, cúi đầu im lặng.

Giang và tôi ngồi cạnh nhau trên hai chiếc ghế xoay.

Trên anh hằn rõ nỗi cô đơn. Trên tôi, những lời chia xẻ không thoát được ra ngoài hai làn môi tô son màu bạc.

Khi Giang hỏi:

“Bác Ngọc làm gì mỗi ngày cho hết giờ?”

Anh đáp:

“Đi ra đi vào, hút thuốc lá nhìn trời, rồi lật các cuốn album xem hình bé Nga.”

Giọng nói anh vẫn rất dịu dàng như thuở trước; bây giờ thêm nét chịu đựng, thua thiệt.

Trái tim tôi thất lạc trong cảm nghĩ kiếm tìm tuyệt vọng một sự rung cảm tình yêu quãng đời năm cũ. Chẳng thấy gì, ngoài nỗi xót xa trước sự lụi tàn của một tài năng và một tuổi già rất quạnh hiu.

[Tôi nhớ đến tác phẩm Vô Gia Đình (Sans Famille) của Hector Malot, Hà Mai Anh dịch, đọc khi còn bé. Rémy, nhân vật chính là một đứa trẻ mồ côi, được bán đi cho một đoàn hát rong gồm một kịch sĩ già với một con chó và một con khỉ. Điểm làm xúc động tôi hôm nay khi ngồi viết bản văn này tại San Jose chính là vai trò ông thầy già (mà, một cách tình cờ cậu nhỏ Rémy khám phá được) đã từng là một kịch sĩ rất nổi tiếng ngày xưa.

Trên nhiều mặt, sự quay lưng với âm nhạc của anh Phùng Kim Ngọc kể từ ngày 4.5.1975 tôi rời Dalat chính đã có nhiều đồng dạng với sự quy ẩn giang hồ của ông thầy già trong tác phẩm Sans Famille.]

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm, June 13. 2019 2:12 PM).
[]